

**Stanowisko Zarządu Województwa Dolnośląskiego
wobec piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej:
przyszłość polityki spójności COM(2010) 642/3**

Zarząd Województwa Dolnośląskiego z uznaniem przyjmuje podkreślenie kluczowej roli Polityki Spójności w tworzeniu warunków dla inteligentnego i zrównoważonego rozwoju, przy jednoczesnym promowaniu harmonijnego rozwoju całej UE poprzez przeciwdziałanie regionalnym dysproporcjom pomiędzy regionami, jak również wewnątrz nich.

Zarząd Województwa Dolnośląskiego pragnie podkreślić, że Piąte sprawozdanie w sprawie spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej słusznie wykazuje, że za sprawą Polityki Spójności między innymi powstały nowe miejsca pracy, wzmocniono kapitał ludzki, rozwinięto infrastrukturę i poprawiono stan środowiska oraz, że istotne jest rozsądne powiązanie Polityki Spójności i *Strategii Europa 2020*.

Zaproponowane przez Komisję Europejską rozwiązania są zbieżne z dotychczas wypracowanymi koncepcjami przedstawionymi przez Zarząd Województwa Dolnośląskiego stanowiskami i opiniami w sprawie Polityki Spójności po 2013 roku¹, a także z projektem stanowiska Konwentu Marszałków Województw RP wobec „Wniosków z piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: przyszłość polityki spójności”.

Odpowiadając w zakresie postawionych przez Komisję Europejską pytań w Komunikacie Komisji *Wnioski z piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: przyszłość polityki spójności* (COM(2010) 642/3), Zarząd Województwa Dolnośląskiego pragnie podkreślić, że:

W jaki sposób można silniej powiązać strategię „Europa 2020” z Polityką Spójności na poziomach unijnym, krajowym oraz szczeblach niższych niż krajowy?

Mając na względzie wyzwania globalizacji oraz skutki kryzysu, Zarząd zauważa konieczność przeprowadzenia reformy Polityki Spójności, która pozwoliłaby na jej ukierunkowanie na efekty przy zachowaniu nadrzędnych, traktatowych celów tejże polityki, jakimi są spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna UE, a jednocześnie zmniejszenie dysproporcji w poziomach rozwoju poszczególnych regionów. Podkreślenia wymaga fakt, że mocniejsze powiązanie Polityki Spójności z priorytetami i modelem wzrostu wynikającymi ze *Strategii „Europa 2020”*, będącym aktem o niższej randze w stosunku do postanowień traktatowych, nie może wiązać się z radykalnym odwróceniem dotychczasowych wektorów tej polityki. Priorytety finansowe Polityki Spójności w dalszym ciągu powinny w szczególności sposób odzwierciedlać potrzeby regionów słabszych, a struktura priorytetów tematycznych umożliwiać uwzględnienie ich specyficznych uwarunkowań rozwojowych.

Polityka Spójności winna być polityką rozwojową, wielowymiarową, wielosektorową, cechującą się zintegrowanym podejściem do rozwoju z silnym odniesieniem terytorialnym. W kontekście wskazanego zakresu szczególnie ważna jest identyfikacja specyficznych lokalnych i regionalnych potencjałów rozwojowych oraz obszarów problemowych przez państwa członkowskie. Zarząd pragnie zauważyć również, że zapisy rozporządzenia ogólnego winny umożliwiać określenie tych

¹ Stanowisko Zarządu Województwa Dolnośląskiego z dnia 31 grudnia 2009 roku w sprawie koncepcji przyszłej polityki spójności po 2013 roku. Opinia Zarządu Województwa Dolnośląskiego z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawie projektu *Strategii „Europa 2020”*. Opinia Zarządu Województwa Dolnośląskiego z dnia 20 lipca 2010 roku ws. projektu stanowiska Rządu RP z dnia 7 lipca 2010 roku pt. „Polityka Spójności skuteczna, efektywna i terytorialnie zróżnicowana odpowiedź na wyzwania rozwojowe UE”. (<http://www.umwd.dolnyslask.pl/rozwoj/aktualnosci-rozwoj-regionalny/>).

kwestii przez państwa członkowskie w ścisłej współpracy z regionami oraz, że regiony mogą wskazać swoje potencjały i obszary problemowe, zgodnie z zasadą subsydiarności i partnerstwa. Takie podejście przyczyni się do wzmocnienia zintegrowanego, wielosektorowego podejścia do realizacji polityki spójności, zwiększając konkurencyjność przestrzeni UE.

Zarząd popiera propozycję KE, zgodnie z którą *Wspólne Ramy Strategiczne (WRS)* – stanowiące główne narzędzie realizacji celów *Strategii Europa 2020* – powinny obejmować fundusze Polityki Spójności, jak również fundusze rozwoju obszarów wiejskich i rybołówstwa oraz fundusze wspierające rozwój gospodarczy, w tym badania i rozwój. Ramy powinny transponować cele *Strategii* na konkretne priorytety Polityki Spójności, wspólnej polityki rolnej oraz polityki rybackiej oraz pozostałych polityk nastawionych na wspieranie rozwoju gospodarczego oraz powinny określać sposób koordynacji pomiędzy różnymi politykami i programami unijnymi.

Zarząd pragnie zwrócić uwagę, że koordynacja polityk i programów unijnych nie powinna ograniczać się jedynie do poziomu strategicznego, ale powinna cechować się kreatywnym (w tym krytycznym) podejściem w odniesieniu do poziomu wdrożeniowego (operacyjnego). Przy zachowaniu specyfiki celów oraz uwarunkowań regulacyjnych Polityki Spójności, polityki rolnej i rybackiej należy rozważyć możliwie najdalej idącą integrację zarządzania różnymi strumieniami wsparcia na szczeblu regionalnym, przechodząc od sektorowego do terytorialnego modelu zarządzania, włączając w to decentralizację zarządzania funduszami rozwoju obszarów wiejskich.

Podkreślenia wymaga kwestia, jaką jest jasne określenie ról i wzajemnych powiązań pomiędzy *Krajowym Programem Reform (KPR)*, wspólnymi ramami strategicznymi, umową o partnerstwie w dziedzinie rozwoju i inwestycji (tzw. kontraktem rozwojowym) i krajowymi dokumentami strategicznymi i operacyjnymi (przygotowywanymi na poziomie krajowym oraz regionalnym), od czego zależy efektywna i skuteczna realizacja wszystkich polityk objętych *Wspólnymi Ramami Strategicznymi*.

Wskazania wymaga również konieczność zmiany podejścia do opracowania i realizacji *KPR* w państwach członkowskich. W związku z planowaną przez Komisję Europejską reformą Polityki Spójności, *KPR* powinien stać się prawdziwą strategią rozwoju, określającą ścieżki realizacji celów *Strategii Europa 2020* oraz strategii krajowych. To właśnie *KPR*, według KE, ma stanowić podstawę do zawierania kontraktu rozwojowego między Komisją i państwem członkowskim. Sprawność i efektywność realizacji *KPR* będzie stanowić o powodzeniu realizacji krajowej polityki rozwoju. Oznacza to również, że *KPR* nie powinien być ograniczony wyłącznie do Polityki Spójności, ale powinien obejmować wszystkie polityki unijne realizujące cele *Strategii Europa 2020*, jak również wszystkie polityki krajowe, realizowane w państwie członkowskim UE. Istotne jest zatem nadanie odpowiedniego kształtu *KPR*, który wyznaczać będzie zakres i podział prac nad wdrażaniem poszczególnych polityk wspólnotowych i krajowych w państwie członkowskim.

Zarząd Województwa Dolnośląskiego zwraca uwagę na konieczność zweryfikowania założeń co do stron kontraktu rozwojowego, a także liczby takich kontraktów zawieranych w odniesieniu do danego państwa członkowskiego. Założenie, że ma być to jeden kontrakt dla każdego państwa członkowskiego, zawierany – po jego stronie – na szczeblu rządowym, będzie trudne do pogodzenia z oczekiwaniem, aby określone w nim zobowiązania miały charakter możliwie konkretny i weryfikowalny, były ukierunkowane na efekty i zakładały wykorzystanie specyficznych terytorialnych zasobów rozwojowych. Istnieje niebezpieczeństwo, że jednolity i zawierany na szczeblu krajowym kontrakt nie pozwoli na powiązanie zobowiązań ze zróżnicowaniem uwarunkowań rozwojowych różnych terytoriów, a ich ogólny zakres sprawi, że kontrakt nie wniesie jakiegokolwiek wartości dodanej w stosunku do aktualnie stosowanych rozwiązań instytucjonalno-proceduralnych. Należy zatem rozważyć możliwość opcjonalnego lokowania kontraktów rozwojowych na szczeblu regionalnym, bądź też zastosowanie swojego kontraktu ramowego w relacji pomiędzy KE a państwem członkowskim, którego dopełnieniem byłyby skonkretyzowane zobowiązania ujęte w kontraktach zawieranych pomiędzy KE a regionami.

Czy zakres umowy o partnerstwie w dziedzinie rozwoju i inwestycji powinien wykraczać poza Politykę Spójności, a jeżeli tak to jak daleko powinien sięgać?

Mając na względzie zaproponowane przez KE rozwiązanie, Zarząd pragnie zauważyć, że umowa o partnerstwie winna obejmować Politykę Spójności, ale również rozwój obszarów wiejskich i rybackich.

Jak można osiągnąć silniejsze skoncentrowanie tematyczne na priorytetach strategii „Europa 2020”?

Zarząd Województwa Dolnośląskiego z uznaniem przyjmuje propozycje Komisji Europejskiej odnośnie zwiększenia koncentracji tematycznej, pragnąc podkreślić, że jest ona niezbędna dla zapewnienia odpowiedniego ukierunkowania środków oraz wzmocnienia oddziaływania na sytuację społeczno-gospodarczą całej Unii Europejskiej.

Istotne jest zdefiniowanie odpowiedniej liczby celów i priorytetów z jasno określonym przedmiotowym i terytorialnym zakresem interwencji, zgodnym z celami *Strategii Europa 2020*. Z uwagi na duże zróżnicowanie pomiędzy poszczególnymi regionami i krajami UE, Zarząd postuluje zastosowanie podejścia elastycznego w zakresie określania celów i priorytetów w poszczególnych państwach członkowskich. Państwa członkowskie UE oraz regiony winny mieć możliwość uzupełnienia listy celów i priorytetów o dodatkowe cele, w szczególności uwzględniające specyfikę regionalną (terytorialną). Dotyczy to zwłaszcza regionów (krajów) konwergencyjnych, które znajdują się w zdecydowanie gorszej sytuacji wyjściowej.

W jaki sposób warunkowość, zachęty i zarządzanie ukierunkowane na wyniki mogłyby usprawnić Politykę Spójności?

W Komunikacie Komisji Europejskiej postuluje się silniejsze powiązanie Polityki Spójności z ramami unijnej polityki gospodarczej oraz rozszerzenie mechanizmów warunkowości na pozostałe części budżetu UE. Wyrażając zainteresowanie toczącą się dyskusją nad poszerzeniem mechanizmów warunkowości, które stanowią istotny fundament wzmacniający efektywność i skuteczność realizacji polityk UE, Zarząd pragnie podkreślić, że nie zgadza się z propozycją stosowania wyłącznie kar i sankcji w tym zakresie i dostrzega ryzyko w proponowanym przez Komisję wprowadzeniu nowych przepisów warunkujących („zachęcających”) do podejmowania reform.

Z jednej strony wskazuje się na objęcie wszystkich funduszy sankcjami, które zdaniem Zarządu tworzą jedynie pozory sprawiedliwości tego mechanizmu i dotknie bardziej państwa słabiej rozwinięte (konwergencyjne), zaś z drugiej strony, uzależnia się uzyskanie wsparcia z budżetu UE przez regiony od sprawności realizacji reform i wypełniania zobowiązań na poziomie krajowym, na który regiony mają zdecydowanie niewielki faktyczny wpływ.

Mechanizm kryteriów warunkowości powinien uwzględniać istnienie w niektórych państwach członkowskich zdecentralizowanych systemów wdrażania instrumentów Polityki Spójności, gdzie istotna część wsparcia realizowana jest poprzez Regionalne Programy Operacyjne. Kryteria warunkowości powinny być definiowane odmiennie w odniesieniu do pomocy zarządzanej na poziomie krajowym oraz pomocy zarządzanej na poziomie regionalnym. W tym drugim przypadku kryteria powinny definiować zobowiązania, których realizacja koresponduje z kompetencjami władz szczebla regionalnego, a w związku z tym powinny mieć one charakter warunków odnoszących się raczej do określonej logiki interwencji (*logic based conditionality*), czy też postępu realizacji celów (*performance based conditionality*), a nie do wdrożenia przepisów prawa europejskiego (*legal based conditionality*).]

Z powyższym, Zarząd opowiada się za szerszym stosowaniem systemu zachęt w ramach mechanizmu warunkowości.

Jak sprawić, by Polityka Spójności była bardziej ukierunkowana na osiągnięcie wyników? Jakie priorytety powinny być obowiązkowo uwzględniane?

Zarząd uznaje konieczność wzmocnienia podejścia ukierunkowanego na wyniki, w tym doskonalenia mechanizmów oceny efektywności wsparcia, m.in. poprzez przyjęcie *ex-ante* przejrzystych i mierzalnych założeń i wskaźników dotyczących wyników, jednak pragnie podkreślić, że istnieje jednocześnie konieczność zapewnienia równowagi pomiędzy: z jednej strony demobilizującą indykatywnością takich założeń i wskaźników, nierodzącą żadnych finansowych konsekwencji w sytuacji ich nieosiągnięcia a z drugiej strony stosowaniem sankcji, np. w związku z ocenami przeprowadzanymi w momencie poświadczenia do Komisji określonej kwoty środków. Biorąc pod uwagę pewien poziom nieprzewidywalności ryzyk dla realizacji założeń i wskaźników, warto dopuścić mechanizm elastycznego dostosowywania warunków kontraktu do zmieniających się warunków gospodarczych, społecznych i prawnych wdrażania programów, na przykład poprzez możliwość przyjmowania widełkowo poziomów realizacji założeń i wskaźników, z ewentualnym wyznaczeniem progów ostrzegawczych lub też scenariuszowo, ze wskazaniem przewidywanych determinant realizacji danego scenariusza. Analiza ryzyk nie powinna być przeprowadzona wyłącznie na etapie *ex-ante*, ale także uaktualniana w miarę postępu wdrażania programu biorąc pod uwagę zmieniającą się sytuację gospodarczo-społeczną. Stworzenie takiego mechanizmu wymaga jak najszybszego opracowania założeń do systemu monitorowania osiągnięcia efektów wsparcia na poziomie UE oraz państwa członkowskiego.

W jaki sposób można lepiej uwzględnić kluczową rolę obszarów miejskich i obszarów o szczególnych cechach geograficznych w procesach rozwojowych oraz kwestię pojawienia się strategii makroregionalnych w Polityce Spójności?

Zarząd pragnie podkreślić, iż istnieje konieczność lepszego uwzględnienia w systemie wdrażania problematyki rozwoju terytoriów specyficznych, w tym obszarów miejskich czy innych obszarów wyodrębnionych funkcjonalnie. Koncepcja opracowywania programów na poziomie grup miast czy dorzeczy, a także zarządzania nimi w układzie innym niż poziom krajowy czy regionalny, nie wydaje się jednak rozwiązaniem właściwym. Konsekwencją może być bowiem całkowite rozmycie odpowiedzialności za politykę rozwoju regionu oraz jej fragmentaryzacja. Na poziomie regionalnym możliwe jest tworzenie zasad determinujących współdziałanie i wzajemne uwzględnianie interesów terytoriów o różnej specyfice, np. w taki sposób, aby prowadzenie polityki miejskiej było integralnie wkomponowane w politykę rozwoju całego regionu, uwzględniając np. powiązania pomiędzy obszarami miejskimi i ich otoczeniem. „Autonomizacja” polityki miejskiej w formule odrębnych programów operacyjnych zagrażałaby w szczególności tworzeniu powiązań pomiędzy obszarami miejskimi i wiejskimi np. w kontekście dostępu do wysokiej jakości usług i infrastruktury. Zintegrowany rozwój miast nie powinien dotyczyć tylko metropolii, ale uwzględniać również małe i średnie miasta. Niezbędna jest ich ochrona przed degradacją oraz zapewnienie dalszego rozwoju sieci miast jako jednej z platform skutecznego wdrażania Polityki Spójności. Nadanie priorytetu rozwojowi sieci miast będzie zabezpieczeniem interesów stabilnego rozwoju wszystkich regionów Europy. Konieczne jest zatem stworzenie powiązań pomiędzy tymi obszarami (usieciowienie), celem stworzenia z nich centrów kompetencji i zworników układów aglomeracyjnych, poprzez spajanie tychże obszarów sieciami infrastruktury, wspólnym planowaniem i zarządzaniem, wspólnym rynkiem pracy i zasobem usług edukacyjnych, naukowych, komunikacyjnych, kulturalnych, medycznych etc. Rozwiązaniem, które uwzględnia postulaty dotyczące rozwoju terytoriów specyficznych, w tym wzmocnienia polityki wobec miast oraz roli aktorów lokalnych a jednocześnie ogranicza możliwość wystąpienia niepożądanych skutków ubocznych byłoby wprowadzanie odpowiednich komponentów terytorialnych do programów krajowych lub regionalnych oraz wprowadzenie wewnątrzregionalnych procedur negocjacyjnych służących identyfikacji przedsięwzięć rozwojowych. Poza polityką miejską podobne rozwiązania mogą dotyczyć innych obszarów problemowych.

Jak można zwiększyć zaangażowanie zainteresowanych podmiotów szczebla lokalnego i regionalnego, partnerów społecznych i społeczeństwa obywatelskiego oraz usprawnić realizację zasady partnerstwa?

Zarząd pragnie podkreślić, że przyjęte przez UE rozwiązania powinny w szerszym zakresie uwzględniać udział czynnika społecznego w realizacji projektów. Zagwarantowanie przestrzegania zasady partnerstwa może być realizowane również poprzez typy projektów, działań wskazanych w programach operacyjnych, skierowanych wyłącznie na realizację projektów partnerskich. W partnerstwie winny być także prowadzone konsultacje społeczne dokumentów strategicznych na podstawie których przygotowywane są projekty ubiegające się o wsparcie z UE. Innym rodzajem udziału społeczeństwa może być włącznie przedstawicieli lokalnych grup wsparcia w proces oceny projektów z danego terenu. Ponadto należy rozważyć obligatoryjne powołanie grupy doradców społeczno-gospodarczych w skład której weszliby specjaliści z danych dziedzin ważnych z punktu widzenia rozwoju danego regionu. Rolą takiej grupy byłoby wskazywanie, ocena, doradztwo w zakresie przyjętych w danym regionie prorozwojowych działań, wskazywanie pożądanych kierunków prac oraz wiedza i osobiste umiejętności. Przedmiotowa grupa mogłaby działać w ramach np. Komitetu Monitorującego dany program operacyjny.

Jak można uprościć proces kontroli i jak polepszyć integrację kontroli przeprowadzanych przez państwa członkowskie i przez Komisję, zachowując jednocześnie wysoki poziom wiarygodności w stosunku do współfinansowanych wydatków?

Integracja procesów audytu na poziomie wspólnotowym oraz krajowym powinna się odbywać na zasadach rozdzielności zadań obydwu procesów. Audyt na poziomie krajowym powinien dotyczyć poszczególnych programów lub projektów, natomiast audyt na poziomie wspólnotowym powinien w szczególności obejmować instytucje prowadzące audyt na poziomie krajowym. Jednocześnie ze względu na specyfikę dużych projektów Komisja powinna mieć zapewnioną możliwość prowadzenia audytu w zakresie tych projektów.

Jak można osiągnąć równowagę między wspólnymi zasadami kwalifikowalności dla wszystkich funduszy a potrzebą wzięcia pod uwagę specyfiki poszczególnych funduszy?

Zarząd Województwa Dolnośląskiego, podkreślając wagę uwzględniania specyficznych lokalnych i regionalnych potencjałów rozwojowych oraz obszarów problemowych, wskazuje na konieczność ujęcia w rozporządzeniu ogólnym zapisów umożliwiających określenie tych kwestii przez państwa członkowskie w ścisłej współpracy z regionami, co pozwoli na uwzględnienie zróżnicowania uwarunkowań rozwojowych różnych terytoriów. Należy zauważyć, że zapewniona powinna być możliwość doprecyzowania (wprowadzenia bardziej restrykcyjnych) ogólnych zasad kwalifikowania wydatków wskazanych na poziomie wspólnotowym przez państwo członkowskie, a później na poziomie Instytucji Zarządzającej. Rozwiązanie takie stanowi istotny instrument pozwalający dostosować ogólne zasady funduszu do specyfiki problemów rozwiązywanych danym programem operacyjnym. Podobne rozwiązania, uwzględniające wcześniej przytoczone postulaty powinny być zastosowane również w ramach instrumentów związanych z polityką rolną.

Jak można zapewnić dyscyplinę finansową, pozwalając jednocześnie na elastyczność niezbędną do przygotowania i wdrożenia złożonych programów i projektów?

Rozwiązaniem upraszczającym realizację skomplikowanych projektów lub programów może być wyjęcie spod zasady automatycznego anulowania zobowiązań (tzw. zasady n+2) lub złagodzenie rygorów wynikających z tej zasady w stosunku do określonych typów przedsięwzięć, w szczególności tych, których realizacja jest czasochłonna i zagrożona różnymi ryzykami. Rozwiązanie to wymaga w szczególności opracowania katalogu takich przedsięwzięć.

Ponadto w umowach o partnerstwie w dziedzinie rozwoju i inwestycji w stosunku do ww. przedsięwzięć można zastosować szczególne rozwiązania, wynikające z zastosowania zasady warunkowości. Rozwiązania te łagodziłyby restrykcje wynikające z ww. zasady w przypadku zidentyfikowania tych projektów.

W jaki sposób sprawić, by struktura polityki spójności uwzględniała specyfikę każdego funduszu oraz w szczególności konieczność zwiększenia widoczności EFS oraz przewidywalności jego poziomów finansowania? W jaki sposób zagwarantować, że będzie ona skoncentrowana na celach strategii „Europa 2020”?

Zarząd Województwa Dolnośląskiego wyraża sprzeciw wobec wydzielenia EFS jako odrębnej pozycji budżetowej co może skutkować przyjęciem (narzuceniem) jednolitego schematu interwencji dla poszczególnych krajów i regionów już na etapie przednegocjacyjnym. Właściwe zaadresowanie wsparcia z uwzględnieniem specyficznych deficytów i potencjałów rozwojowych charakteryzujących kraje i regiony wymaga zróżnicowanego kształtowania proporcji np. pomiędzy inwestycjami w zasoby ludzkie i wyposażenie infrastrukturalne. Wydzielenie może pociągać za sobą również dalsze pogłębianie odmienności regulacyjnych (w tym w odniesieniu do zasad i procedur) charakteryzujących różne instrumenty finansowe Polityki Spójności, co nie tylko nie ułatwi, ale wręcz utrudni osiągnięcie jednego z zakładanych celów reformy tej polityki, którym jest bardziej zintegrowanego podejścia do rozwoju terytorialnego. Pod znakiem zapytania postawiona zostanie także możliwość integracji oraz koordynacji zarządzania różnymi formami wsparcia, w szczególności na poziomie regionalnym.

Zarząd Województwa Dolnośląskiego wyraża pogląd, że proces konsultacji kształtu Polityki Spójności wpłynie znacząco na wzrost zainteresowania problematyką Polityki Spójności wśród podmiotów odpowiedzialnych za planowanie strategiczne a aktywny udział regionów w tworzeniu mechanizmów spójności w Europie stanie się znaczącym wkładem w realizację Traktatu Lizbońskiego, Strategii Europa 2020 oraz polityk unijnych i krajowych.

Jednocześnie, Zarząd pragnie podkreślić konieczność dokonania analizy problematyki dotyczącej: zasady proporcjonalności w kontekście zmniejszenia obciążeń administracyjnych w zakresie zarządzania i kontroli; opracowania środków upraszczających, specyficznych dla programów współpracy terytorialnej czy też, określenia nowej pośredniej kategorii regionów.

Zarząd Województwa Dolnośląskiego postuluje o przyspieszenie prac na poziomie Komisji Europejskiej odnośnie przyszłej Polityki Spójności, co będzie determinowało przyjęcie w odpowiednim momencie dokumentów strategicznych w nowej formule, np. KPR, założenia do kontraktu rozwojowego, a w następstwie umożliwi przygotowanie w odpowiednim czasie dokumentów programowych.

Dyrektor Departamentu
Rozwoju Regionalnego

Zbigniew Dynak

Kierownik Działu
Strategii Regionalnej

Tomasz Bogusz

Strona 6 z 6

p.o. Dyrektora Wydziału
Polityki Regionalnej

Joanna Przychyńska

Marszałek
Województwa Dolnośląskiego

Rafał Jurkowlaniec